

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΑΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ 'Εν 'Αθήναις φρ. 15—'Εν δε ταῖς ἑπαρ. φρ. 16—'Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

Γραφεῖον 'Εν τῷ Ξενοδοχείῳ 'Αττικῆς, Δωμ. 1. 'Ανοικτὸν ἀπὸ τῆς 10—12 π. μ.

Η ΑΥΙΜΑΧΙΑ ΤΗΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ.

Οὐδέποτε τόσοι ψόφρα ἀντιπολιτεύσεις ἐμνημονεύθη εἰς τὰ χρονικά τῆς ἑλληνικῆς Βουλῆς, ὅσον ἡ ἐνεστῶσα.

Ἡ κοινοβουλευτικὴ ἀρχαιολογία τὴν παριστάνει συνήθως ὑψηλὴν, ὡραίαν καὶ εὐστροφον κόρην, ὠπλισμένην μὲ τύξον ἢ δόρυ, συνοδευομένην ὑπὸ κυνῶν θηρευτικῶν καὶ ἔχουσαν ἀνηρτημένην ἐπὶ τῶν ὤμων φαρέτραν βελῶν. Τὰ ἱμάτιά της εἶναι βραχέα, ἄχρι τῶν γονάτων καθήκοντα, ἐν τοῖς ποσὶ φέρει θηρευτικούς κοθόρνους, καὶ ἔχει ἐν γένει παράσταμα 'Αρτέμιδος.

'Αλλ' ἡ ἀντιπολίτευσις τῶν τριῶν γεροντίων Κουμουνοῦρου Ζαῖμη καὶ Μεσσηνέζη ('Αἶντε πῶς μᾶς κατάφερες!) εἶναι γρατὰ βράκηνδυτος, ἧς ἡ σπονδυλικὴ στήλη ὀρθὴν γωνίαν σχηματίζει, μὲ βακτηρίαν εἰς χεῖρας, φακίολι ἐν εἴδει σφουγγαροπάνου ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ἧτις φυσικὰ τρέμει, καὶ μὲ γλῶσσαν τραυλὴν ὑβρίζουσαν δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ τὰς μάγκας, αἵτινες τὴν κάμνουν θέμα γέλοιων καὶ σαρκασμῶν, ἐνίοτε δὲ σηκώνουσαν τὸ παλῆραθδί της δῆθεν διὰ τὴν κτυπήσῃ, τοῦθ' ὕπερ αὐξάνει τὸ γέλοιο καὶ τὸ γιουχάσιμα τῶν μαγκῶν.

'Αντεπολιτεύετο ὁ Δεληγιώργης, ὡς 'Ολύμπιος συγκροτῶν μάχας καὶ νικῶν ὅταν ἐνίκα, θριαμβεύων ὁμοῦς ὅταν ἠττάτο· ἀντεπολιτεύθη ἐσχάτως ὁ Τρικουπὴς μετὰ δυνάμεις ἄγγλου πυγμαμάχου· ἀντεπολιτεύετο κατὰ τὰ στηλιτικά ὁ Κουμουνοῦρος μετὰ πάθους καὶ δεξιότητος, ὅτε ἦτο νεώτερος, ὅτε αἱ ἀμαρτίαι του ἦσαν ὀλιγώτεραι καὶ ὅτε ἐνεκαινίσθη ἐν πολέμῳ ἀγνῶν ἰδεῶν καὶ αἰσθημάτων γενναίων.

'Αλλὰ ποῖαν ἀντιπολίτευσιν ἀναμένετε νῦν παρ' ἀνθρώπων οὓς ἡ πολιτικὴ κραιπάλη προσέβαλε διὰ φρικτῆς παραλυσίας;

Εἰκὼν πιστὴ τῆς ψυχολογικῆς καὶ φυσιολογικῆς κατα-

στάσεως τῆς ἀντιπολιτεύσεως ἦτο ὁ χωρὶς ψυχὴν, χωρὶς πνεῦμα, χωρὶς φωνὴν, χωρὶς ἰσορροπίαν τοῦ σώματος, βουλευτῆς Εὐρυτανίας Ζηνόπουλος. Μαλακὰ ὠμίλει, μαλακὰ ἐπρόφερε, μαλακὰ ἐπολέμει, μαλακὰ ἐσυλλογίζετο. Τὰ πάντα ἐν αὐτῷ ἦσαν μαλακά.

'Εζήτησε πρῶτον τὴν ἐξοδύση ἐξυπνάδαν, ἀποπειραθεὶς νὰ βάλῃ ἀντιμέτωπον τοῦ βουλευτοῦ Χραπαχράπα αὐτὸν τὸν κ. πρωθυπουργόν. 'Αλλ' ὁ κ. πρωθυπουργὸς ἔκαμε τὴν ἀντιπολίτευσιν νὰ τὴν κόψῃ κρύος ἰδρῶς, ὅταν εἶπεν ὅτι καὶ ὁ ἀξιότιμος κ. Βαλτινὸς καὶ ὁ ἀξιότιμος κ. Χραπαχράπας δὲν ἐπελήφθησαν τῆς γενικῆς συζητήσεως, ὥστε οὐδεὶς ὑπάρχει λόγος ἵν' ἀπαντήσῃ εἰς αὐτούς· ἀλλ' ἂν θέλετε νὰ εἰσελθῶμεν εἰς τὰ καθέκαστα...

'Οχι, ὄχι, ὀρθῶδοῦντες ἐφώναξαν οἱ ἀντιπολιτευόμενοι καὶ ἐσύρθη ἐπὶ τὸ βῆμα ὁ Ζηνόπουλος των, ψόφιος, παραλυτικός, μὴ ἀκουόμενος, μὴ ἐννοούμενος, μηδὲν ἀντιλαμβανόμενος, περὶ μηδενὸς δυνάμενος νὰ ὁμιλήσῃ οὔτε λογικῶς, οὔτε ἀνδρικῶς.

'Επὶ τέλους ἤρχισε νὰ νομίζῃ ὅτι βλέπει φάσματα, στάσεις στρατιωτικῆς, ἀνισορροπίαν δυνάμεων μεταξὺ τοῦ στρατοῦ τῆς ἐκπαιδεύσεως καὶ τοῦ στρατοῦ τῆς ὑπηρεσίας, ὥσει ἐκεῖνος θὰ συνέστατο ἐξ 'Ελλήνων καὶ αὐτὸς ἐκ Κιρκασίων.

'Ἡ βουλὴ δὲν τὸν ἐτάραξεν εἰς τὰς φαντασμαγορίας του αὐτὰς καὶ τὸν ἄφησε νὰ κατολισθήσῃ ἀπὸ τοῦ βήματος ἀπαρτήρητος, ὅπως ἀπαρτήρητος διωλίσθηεν εἰς αὐτό.

Τὴν παράστασιν της ἡ ἀντιπολίτευσις τὴν ἤρχισε διὰ κωμωδίας (Χραπαχράπας!) διὰ τὴν τελειώσῃ διὰ τραγωδίας (Ζηνόπουλος!), τοῦ κ. Βαλτινοῦ μετασχόντος καὶ κωμωδίας καὶ τραγωδίας.

Εἶς ἐκ τῶν συμπολιτευομένων παρατήρησεν εἰς αὐτούς:

— Μὰ μὲ τὸν Δημητρακάκη θ' ἀνοίξετε τὸν καυγᾶν;

'Απάντων:

— Τόσο τὸν εἶπαμεν, τόσο τὸν κάναμε νὰ μὴ ζητήσῃ τὸν λόγο, τοῦ κάκου, τοῦ κάκου. Θὰ μιλήσω, εἶπε, κατ' ἄσκασω.

ΠΕΡΙ ΟΜΟΙΟΚΑΤΑΛΗΞΙΑΣ.

(Κατά την Β' Σάτυρον του Boileau).

Ἦ πνεῦμα πλούσιο, σπάνιο, 'ποῦ οἱ στίχοι εἶναι γιὰ σένα
 Παιγνῆδι παιδιάριστικο χωρὶς μπελά κἀνένα,
 Ὅπου γιὰ σὲ ὁ Ἀπόλλωνας τοὺς θησαυροὺς του ἔμπρός σου
 Ὅλους τοὺς εἶχε ἀνοικτούς κ' ἔπαιρ' ὁ λογισμὸς σου.
 Ἦ ταῖς μάχαις ταῖς πνευματικαῖς μὲ νίκη πάντα ἔγαινεῖς,
 Νὰ ἔβρισκῃς ῥίμα (*) φυσικὴ, πὲς, Σολομὲ, ποῦ πγαίνειῖς ;
 Ὁ στίχος σου ἔς τὸ τέλος του ποτέ του δὲν κουτσαίνει,
 Ἦ ῥίμα, λὲς καὶ μόνη της, γυρεύοντάς σε πγαίνει.
 Κι' ἀντὶ νὰ τρέχῃς ἔς τὰ βουνὰ γι' αὐτὴν καὶ εἰς τὰ δάση
 Ἦ τὴν ἄκρη μόνη στρώνεται, ὁ κόσμος κι' ἂν χαλάσῃ.
 Μὰ γὼ 'ποῦ τοῦ κακὸμοῖρου φριχτὴ ἰδιοτροπία
 Νὰ κἀνω στίχους μῶδῳσε ἀβάστακτη μανία
 Ἦ μπορῶ ἄμῃρα ὀλόκληρη νὰ σπῶ τὸ λογικὸ μου
 Χωρὶς μιὰ ῥίμα κἀν ναυρῶ νᾶρχεται ἔς τὸ σκοπὸ μου.
 Ἄν θέλω νὰ 'πῶ ἔκανε 'ποῦ μ' εὐκολιὰ τὰ δίνει
 Μοῦ βάνει μὲς τὸ στόμα μου, μαντέψτε ; . . . Τομαρίνη 1).
 Καὶ ἂν κἀνένα ποιητὴ μὲ ὅλα τὰ προσόντα,
 Τὸ λογικὸ λέει Ὁμηρο καὶ ἡ ῥίμα Ἰαμεινῶντα 2).
 Ὡς ; τόσο ὅ,τι κι' ἂν βαλθῶ νὰ γράψω, πάντα ἐκείνη
 Ἦ ἄσπλαγχνη κ' ἡ ἄκαρδη μισοστρατις μ' ἀφίνει.
 Καὶ κάποτε ἀπ' τὴ σκάση μου μὲ τέτοια βράση παίρνω
 Ὅπου μελάνι καὶ χαρτὶ ἔς τὸ διάβολο τὰ στέρνω
 Καὶ ὄρκο κἀνω φοβερὸ καλλίτερα νὰ σκάσω
 Παρὰ ποτὲ ἄλλη φορὰ κονδύλι ἐγὼ νὰ πιάζω.
 Μ' ἀφοῦ νὰ ἰδρῶσω ἔβρίζοντας καλὰ καλὰ μ' ἀφήσῃ
 Τότε τὴν βλέπω πῶρχεται ἔξᾳφνου νὰ με βοηθήσῃ
 Νὰ ἔξαναγράψω αἰσθάνομαι εὐθὺς μεγάλη μᾳρα
 Καὶ λημονῶντας ἔς τὴ στιγμὴ καὶ ὄρκο καὶ κατάρρα
 Παίρνω μελάνι καὶ χαρτὶ μ' εὐλάβεια μεγάλη
 Χαρακαλῶντας τὴν κυρὰ πέρα κ' ἐμὲ νὰ βγάλῃ.
 Κι' ἂν πάλι ἐκείνη ἡ μοῦσά μου ἀπὸ οἴστρο σκοτισμένη
 Ἦ επίθετα, ἰδέαις μωραῖς ἤθελε ταῖς βασταίνει
 Ἦ ἂν βραβευμένος ποιητὴς θαῦρικα ἰατρεία
 Γιατὶ ἐχρησιμευόμουν ἂν ἤθελα ἔς τὴ χρεία.
 Ἄν λόγου χάριν ἔλεγα : καὶ τὸ Χριστὸς ἀνέστη
 Γιὰ ῥίμα κάτουθ' ἔβαζα εὐθὺς ἰλίγον ἀσθέστη 3)

*) ῥίμα, rime ἢ ὁμοιοκαταληξία

1) Γνωστὸς παρ' ἡμῖν φιλάργυρος καὶ κακοπληρωτὴς.

2) Ἄκουρατος καὶ ἀηδὴς σ τ ι χ ο φ α μ π ρ ι κ α τ ὄ ρ ο ς .

3) Καὶ μὴ μοῦ χρίστετε περὶ ἔς τὴν πλάκα μου ἀ σ θ ἔ σ τ η

Ν' ἀκρόυεται : τὸ μ ε θ ἡ μ ὶ ω ν καὶ τὸ Χ ρ ι σ τ ὸ ς ἀ ν ἔ σ τ η :

(Στίχοι τοῦ βραβευθέντος ποιητοῦ Βυζιηνοῦ)

Ἦ ἂν τὸν Βλάχο ἂν ἔλεγα χειμερινῆς ἑσπέρας
 Ἦ γλύτονα ἀνοίγωντας τοῦ στήθους τὰς διφθέρας. 4)

Μᾳχω κεφάλι δύστυχο 'ποῦ δέ μου συχωραεῖ
 Οὔτ' ἓνα νῦ ἂν πρὶν δὲ ἴδῃ καλὰ-καλὰ πῶς πάει,
 Κι' ὅπου τὸ παραγόμεισμα, 'ποῦ τόσο δίνει χέρι,
 Ὅπως ὑπάρχει καὶ ὁπως ζῆ δὲν θέλει κἀν νὰ ἔξερῃ.
 — Ἦ κάταρα τῆς νόνας μου ἔς τὸν πρῶτο 'ποῦ τοῦ ἔφάνη
 Καλὸ ἔς τὴ στιχοφυλακὴ τὸ στοχασμὸ νὰ βάνῃ,
 Κ' ἐλεύθερον ὁ παλαβὸς τὸ νοῦ νὰ μὴν ἀφίνη
 Παρὰ ἔς ῥίμαις καὶ ῥυθμοὺς τὴν κεφαλὴ νὰ κλίνῃ !
 Χωρὶς ἔτοῦτον τὸν μπελά 'ποῦ τὴ ζωὴ μοῦ λυόνει
 Θὲ ν' ἀπερνούσανε κ' ἐμὲ ὅλο χαρὰ οἱ χρόνοι,
 Θὲ νὰζούνα ζωὴ πακπᾳ : παῖ, πιστὸ, κοιμηῖσι,
 Καὶ δὲ θὰ μῶκαιότουνε καρφὶ γιὰ ὅλη τὴ φύσι'
 Μ' ἀφόταν ἡ ἁμαρτίαις μου μῶδῳσαν τὴ μανία
 Νὰ κἀνω στίχους, ἔχασα τὴν κάθε μου ἡσυχία,
 Κι' ἀπ' ἔς ἓνα τετράδιο καλὰ 'πιμυτισμένος
 Ἦ μέραις καὶ νύκταις ἀπερνω ἄχαραις ὁ καῦμένος !
 Ὅσα προχθὲς μῶφάνηκε πῶς ἔχω τελειωμένα
 Σήμερα πάλι ἀπ' τὴν ἀρχὴ τὰ πιάνω ἓνα-ἓνα,
 Καὶ θέλωντας, ἂν δυνατὸ, τὸ τέλειο νὰ φθάσω
 Ἦ Ἄ! — εἶμαι βέβαιος ἔς αὐτὸ — ῥιμάρωντας θὰ σκάσω !

— Εὐτυχισμένοι τῆς κλεινῆς Ἀθήνας λογιώτατοι !

'Ποῦ ἔς ὅλα τὰ γραψίματα σεῖς εἴθετε ἀξιώτατοι :
 Καὶ λυρικά καὶ ἐπικά καὶ τραγικά καὶ ἀστειὰ
 Ἦ σεῖς τὰ ξεφουρνίζετε μὲ ὅμοια εὐκολία
 Οἱ πλειὸ μικρότεροι ἀπὸ σᾳς, κι' ἀκόμ' οἱ μνητῆδες
 Στέλνουν ἔς τὸ διαγωνισμὸ ποιήματα χιλιάδες !
 Καὶ ἔς τί γλῶσσα! . . . Οἱ θέλοντες νὰν τῆνε καταλάβουνε
 Πρέπει νὰ ξεμολογηθοῦν νι' ἀπὲ νὰ μεταλάβουνε.
 Ἦ ἀδιάφορο ἂν ἡ ῥίμα σας ἔλσεινὰ κουτσαίνῃ,
 Ἦ ἀδιάφορο ἂν ὁ λαὸς γρῦ δὲν καταλαβαίνῃ,
 Ἦ ἀδιάφορο ἂν οἱ στίχοι σας μὲ τὴ καλαισθησία
 Καὶ μὲ τὸ λόγο τὸν ὀρθὸ παίζουν μονομαχία,
 Ὁ Ἀφεντούλης θὰ βρεθῇ γιὰ νὰ σᾳς στεφανώσῃ
 Κι' ὁ ῥάλλης ἢ ὁ Βουτρινᾳς καλὰ νὰ σᾳς πληρώσῃ.

Τέτοια εἶν' ἡ ζᾳλη ἢ τρομερὴ ὅπου με κυριεύει
 Τοῦ ἀκού ἢ μαῦρη μοῦσά μου ῥίμαις καλαῖς γυρεύει
 Μ' ἀφοῦ φαίνεται ἀδύνατο τέτοιαις ἐγὼ νὰ φτιάνω
 Μᾳθε με κάλλιο, Σολομὲ, κονδύλι νὰ μὴν πιάνω.
 Ἦ Ἐν Ἀργοστολίφ.

A. B.

4) Ποιήεις ἐν τῇ σιωπῇ χειμερινῆς ἑσπέρας

Ἦ τὸ μ ε τ ρ ῖ φ ρ ο ν π ὶ ς λαλοῦντες τῆς λυχνίας

Τοῦ στήθους μας ἠνοίγομεν κρυφίως τὰς ΔΙΦΘΕΡΑΣ

Καὶ ἔμπετρομεν τὸ κενόν (!) τῆς νέας μας καρδίας !

Συνιστῶμεν τὴν ἀνάγνωσιν ὀλοκλήρου τοῦ ποιήματος τοῦ θαφρηστα-
 φροῦς Κ. Βλάχου Ἦ ρ ω τ ο ς Μ ν η μ ὶ σ υ ν ο ἰ ἔπιγραφομένου, ἐν ᾧ
 εἰρομεν τοὺς ἀνωτέρω πολυτίμους μαργαρίτας.